

Uitspraak

RECHTBANK AMSTERDAM
nevenarrondissement Zwolle

Sector Bestuursrecht, Enkelvoudige Kamer voor Vreemdelingenzaken
Registratienummer: Awb 11/21670

Uitspraak op het beroep tegen de bewaring op grond van artikel 59 Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) in het geding tussen:

...
geboren op
van Iraanse nationaliteit,
IND dossiernummer
V-nummer
thans verblijvende in het detentiecentrum te Zeist,
raadsman mr. F.W. Verbaas,
eiser;

en

de minister voor Immigratie en Asiel,
vertegenwoordigd door mr. A.R. de Vos,
ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND),
verweerder.

1. Procesverloop

Eiser heeft op 1 juli 2011 beroep ingesteld tegen het voortduren van de bewaring. Het beroep strekt tevens tot een verzoek om toekenning van schadevergoeding.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken aan eiser en aan de rechtbank toegezonden. Eiser is in de gelegenheid gesteld daarop te reageren.

Het beroep is behandeld ter zitting van 14 juli 2011. Eiser is niet verschenen, maar heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn raadsman. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Overwegingen

Op 1 maart 2011 is eiser in bewaring gesteld. Bij uitspraak van 16 maart 2011 (Awb 11/7237) heeft de rechtbank laatstelijk een eerder tegen de bewaring gericht beroep ongegrond verklaard. Thans staat uitsluitend ter beoordeling of het voortduren van de bewaring rechtmatig is sinds het sluiten van het onderzoek op 10 maart 2011 in die zaak.

Eiser wijst erop dat hij een bekeerd Iraniër is. Op dit moment houdt verweerder zaken van Iraanse bekeerlingen aan in afwachting van een nieuw ambtsbericht van buitenlandse zaken met betrekking tot de verslechterde situatie van bekeerlingen in Iran.

De rechtbank overweegt dat eisers stelling omtrent zijn persoonlijke omstandigheden asielgerelateerd is en daarom buiten het beoordelingskader van deze procedure valt.

Eiser stelt zich verder op het standpunt dat zijn detentieomstandigheden niet passend zijn. Eiser bevindt zich in gebouw vier van het detentiecentrum Soesterberg. Eiser wijst in dit verband op het rapport van de Inspectierapport themaonderzoek Meerpersoonsceelgebruik van de Inspectie voor de Sanctietoepassing (IST). Dit rapport geeft aan dat de luchttoevoer in dit gebouw plaatsvindt door middel van een aansluiting op een centraal luchtcirculatiesysteem. Uit dit artikel blijkt dat er veel klachten zijn over het gebrek aan frisse lucht, zowel onder de vreemdelingen als onder het personeel. Eiser stelt dat er sprake is van 'illegal detention' volgens artikel 5 EVRM.

Ten aanzien van eisers stelling dat het regime in gebouw vier van het detentiecentrum Soesterberg slechter is dan in andere detentiecentra overweegt de rechtbank dat klachten die betrekking hebben op het regime op de locatie waar de maatregel van bewaring ten uitvoer wordt gelegd, buiten het onderhavige toetsingskader vallen.

Eiser heeft aangevoerd dat er geen redelijk vooruitzicht op gedwongen verwijdering is naar Iran, nu uit de door Stichting INLIA verkregen informatie blijkt dat gedwongen terugkeer naar Iran niet mogelijk is. De Iraanse autoriteiten geven namelijk geen laissez-passer (hierna: lp) af voor gedwongen terugkeer.

De rechtbank overweegt als volgt. Uit het dossier volgt dat er voor eiser een telefonische presentatie was gepland op 30 juni 2011 bij de autoriteiten van Iran. Deze presentatie heeft geen doorgang gevonden omdat de consul niet bereikbaar was. Eiser zal opnieuw ingepland worden voor een presentatie bij de Iraanse autoriteiten. Op de uitkomst van die presentatie kan niet worden vooruitgelopen. Het door eiser overgelegde bericht van Stichting INLIA leidt niet tot een ander oordeel. Immers, uit dit stuk blijkt niet dat er voor eiser geen lp zal worden afgegeven indien hij verklaart terug te willen keren naar Iran. Naar het oordeel van de rechtbank valt dan ook nog immer niet uit te sluiten dat, indien eiser de vereiste medewerking wel verleent, hij kan worden uitgezet. Gelet daarop bestaat er geen grond voor de conclusie dat een redelijk vooruitzicht op verwijdering thans ontbreekt.

Eiser doet verder een beroep op de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) van 7 november 2008, JV 2009/12, en de arresten van het Europees Hof tot bescherming van de rechten van de mens (hierna: EHRM) inzake Quinn (nr. 18580/91), Chahal (RV 1996, 202), Saadi (JV 2008/104) en Sadaykov (JV 2008/265). Uit deze arresten volgt dat de bewaring alleen gerechtvaardigd is, indien deze niet onredelijk lang voortduurt. Eiser stelt dat de bewaring onredelijk lang duurt, nu hij al vanaf 1 maart 2011 in bewaring is. Verder doet eiser nog een beroep op de uitspraak Mikolenko (JV 2010/01), rechtsoverweging 64 en paragraaf 65 en het arrest Massoud tegen Malta (JV 2010/337).

De rechtbank overweegt dat op eiser de plicht rust Nederland te verlaten. Deze vertrekplicht brengt onder meer mee dat van eiser mag worden verwacht dat hij actieve en volledige medewerking aan zijn uitzetting verleent. Onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 4 september 2008 (LJN:BF0502) is de rechtbank van oordeel dat onder de actieve en volledige medewerking redelijkerwijs ook begrepen dient te worden het ondertekenen van een lp-aanvraag en het bij een presentatie bereid zijn te verklaren vrijwillig naar het land van herkomst terug te keren.

Als aanvulling hierop heeft de Afdeling in de uitspraak van 13 mei 2011 (LJN: BQ5557) overwogen dat de maatregel van bewaring ook in het bijzonder ten aanzien van de vreemdeling die die medewerking niet of in onvoldoende mate verleent, kan worden toegepast. De mogelijkheid tot uitzetting wordt veiliggesteld doordat permanent kan worden toegezien op de van de vreemdeling te verlangen inspanningen tot terugkeer.

Eiser stelt zich verder op het standpunt dat de Afdeling op 17 mei 2008 (JV 2088/271) heeft overwogen dat er geen ruimte voor belangenafweging is, indien is vastgesteld dat verweerder onvoldoende voortvarend heeft gehandeld. De uitspraak heeft betrekking op een vreemdelingenbewaring ex artikel 59, eerste lid, onder a, Vw 2000, maar dit geldt ook voor een bewaring ex artikel 6 Vw 2000, zoals in het geval van eiser, aangezien voor artikel 5 EVRM er geen verschil is in bewaring ex artikel 6 en ex artikel 59 Vw 2000. Eiser stelt dat op grond hiervan kan worden geconcludeerd dat er geen grondslag is voor een detentie op grond van artikel 5, eerste lid, onder f, EVRM.

De rechtbank overweegt als volgt. Uit de door verweerder overlegde voortganggegevens, gedateerd op 7 juli 2011, blijkt dat op 30 maart 2011, 10 mei 2011, 1 juni 2011 en 22 juni 2011 bij de Iraanse vertegenwoordiging schriftelijk is gerappelleerd en dat op 4 april 2011, 10 mei 2011 en 21 juni 2011 vertrekgesprekken met eiser zijn gehouden. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder aldus voldoende voortvarend gehandeld.

Eiser stelt dat hij inmiddels bijna vijf maanden in vreemdelingenbewaring verblijft en dat nu er geen zicht op uitzetting is, het feit dat zijn gezondheid lijdt ten gevolge van de bewaring, eisers medische klachten en het ontbreken van due diligence leiden tot een belangafweging die in het voordeel van eiser dient uit te vallen.

Naar het oordeel van de rechtbank is met hetgeen eiser heeft aangevoerd geen sprake van zodanige bijzondere feiten en omstandigheden, dat de gestelde nadelige gevolgen van de bewaring onevenredig groot zijn in verhouding tot het met de bewaring te dienen doel. De toepassing van de vrijheidsbenemende maatregel is bij afweging van alle daarbij betrokken belangen dan ook in redelijkheid gerechtvaardigd te achten.

Eiser stelt zich tot slot op het standpunt dat verweerder met een lichter middel had kunnen volstaan, namelijk plaatsing in een vertrekcentrum zoals Vlagtwedde.

Eiser heeft bij diverse vertrekgesprekken heel nadrukkelijk gesteld dat hij niet terug zal keren naar Iran. Hij heeft in de vertrekgesprekken ook aangegeven dat hij niets zal ondernemen om aan zijn vertrek te werken. Gelet hierop heeft verweerder dan ook geen aanleiding hoeven zien voor de oplegging van een lichter middel dan de maatregel van bewaring.

Het beroep is ongegrond. Daarom kan geen schadevergoeding worden toegekend.

3. Beslissing

De rechtbank

- verklaart het beroep ongegrond;
- wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. drs. H. den Haan, rechter, en door haar en L.G. Gaal als griffier ondertekend. Uitgesproken in het openbaar op **21 JULI 2011**

Afschrift verzonden op: **21 JULI 2011**

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak staat geen rechtsmiddel open.

VOOR AFSCHRIFT CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE
RECHTBANK 'S-GRAVEWEGE